

Sygn. **Sygn. akt IX Ca 1476/18 (upr.)**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Wieczorkiewicz
-----------------	-----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2018 r. w Olsztynie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.

przeciwko M. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 12 września 2018 r., sygn. akt X C 1617/18 upr.

oddala apelację.

Mirosław Wieczorkiewicz

Sygn. akt IX Ca 1476/18 (upr.)

UZASADNIENIE

Powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 9.994,74,-zł z odsetkami umownymi za opóźnienie od dnia 9 marca 2018r. do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwana zobowiązała się do zapłaty kwoty wskazanej w wekslu. Powód wezwał pozwaną do zapłaty, a pozwana spłaciła jedynie 800,-zł długu.

Pozwana zakwestionowała powództwo w zakresie opłat i prowizji oraz wniosła o rozłożenie na raty kwoty ewentualnie zasądzonej na rzecz strony powodowej.

Wyrokiem z dnia 12 września 2018r. Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.147,74,-zł z odsetkami umownymi od dnia 9 marca 2018r. do dnia 12 września 2018r., a zasądzoną kwotę rozłożył na 21 rat oraz zasądził kwotę 214,56,-zł tytułem kosztów procesu, oddalając powództwo w pozostałej części.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony w dniu 26 kwietnia 2017r. zawarły umowę pożyczki nr (...). Zgodnie z treścią umowy: kwota pożyczki wynosiła 6.000,-zł, całkowita kwota do zapłaty 12.924,-zł., opłata przygotowawcza 129,-zł, wynagrodzenie prowizyjne 4.947,-zł., wynagrodzenie z tytułu przyznania (...) 900,-zł. Pożyczka podlegała spłacie w 36 miesięcznych ratach po 359,-zł. Wynagrodzenie prowizyjne (prowizja) zostało rozłożone na raty i miało być spłacone wraz z pożyczką. W ramach (...) pożyczkobiorcy przysługiwało dodatkowe uprawnienie, polegające na prawie do jednorazowego w całym okresie kredytowania, według jego wyboru, skorzystania z bezpłatnego odroczenia maksymalnie dwóch kolejnych terminów płatności rat albo bezpłatnego obniżenia o 50% maksymalnie czterech

kolejnych rat. Prawnym zabezpieczeniem spłaty kwot należnych pożyczkodawcy był weksel własny in blanco nie na zlecenie wraz z deklaracją wekslową. Tytułem zabezpieczenia spłaty zobowiązań, wynikających z umowy pożyczki z dnia 26 kwietnia 2017r., pozwana wystawiła w dniu 26 kwietnia 2017r. weksel in blanco. Powód wypowiedział umowę pożyczki pismem z dnia 6 lutego 2018r. w związku z niepłaceniem zobowiązań przez pozwaną zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat, informując o długu w wysokości 10.794,74,-zł. Jednocześnie zawiadomił pozwaną, że stosownie do postanowień umowy pożyczki i deklaracji wekslowej wystawiony przez nią weksel in blanco został wypełniony i wezwał ją do wykupu weksla w ciągu 30 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Mając to na uwadze Sąd Rejonowy przyjął, że powodowi należy się dochodzone pozwem roszczenie pomniejszenie o wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 4.947,-zł i wynagrodzenie za (...) w wysokości 900,-zł. W związku z tym, na rzecz powoda zasądzono kwotę 4.174,74,-zł (9.994,74,-zł - 4.947,-zł + 900,-zł).

Zdaniem Sądu I instancji postanowienia umowy nakładające obowiązek zapłaty wynagrodzenia prowizyjnego stanowiły próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, a wynagrodzenie za (...) stanowiło klauzulę niedozwoloną. Pożyczkodawca był bowiem uprawniony do pobrania wynagrodzenia za (...) niezależnie od tego, czy pożyczkobiorca skorzysta z tego postanowienia umowy. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 kpc.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu I instancji w części oddalającej powództwo i w zakresie kosztów procesu.

Powód zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie art. 385¹ § 1 kc w zw. z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie, że wysokość wynagrodzenia umownego (prowizji) oraz wynagrodzenia za usługę (...) zawarte w umowie pożyczki nr (...) wiążącej strony są niedopuszczalne, podczas gdy kwoty te - łącznie - nie przekraczają limitu kosztów pozaodsetkowych zawartych w ustawie o kredycie konsumenckim.

Mając powyższe na uwadze, powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 5.847,-zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 listopada 2017r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powódki od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych - w konsekwencji - uchylenie pkt II wyroku,
2. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,
3. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sprawa toczyła się w postępowaniu uproszczonym, dlatego uzasadnienie Sądu II instancji ma formę wynikającą z treści art. 505¹³ § 2 kpc.

Zgodnie z art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, pod uwagę biorąc z urzędu nieważność postępowania.

W postępowaniu uproszczonym apelacja została ukształtowana w sposób istotnie odbiegający od ujęcia zawartego w przepisanych ogólnych o apelacji. Zgodnie z art. 505⁹ § 2 kpc apelację można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie prawa procesowego mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia. Konsekwencją tego jest związanie sądu odwoławczego sformułowanymi w apelacji zarzutami apelacyjnymi. Wyznaczają one zakres rozpoznania sprawy na skutek apelacji.

W postępowaniu uproszczonym znacznie zacieśnione zostały także kompetencje sądu II instancji w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego. W zasadzie poza wyjątkiem przypadków oparcia apelacji na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, ograniczają się one do prowadzenia dowodów z dokumentów (art. 505¹¹ kpc, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2015r. III CZ 15/15, Lex nr 1682212).

Oznacza to, że sąd odwoławczy w postępowaniu uproszczonym jest jedynie sądem prawa, o ile nie zachodzi przypadek z art. 505¹¹ § 2 kpc.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału i wywiódł słuszne wnioski, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia.

Sąd odwoławczy uznaje za trafny także wywód prawny dokonany przez Sąd I instancji, zaś zarzuty apelacyjne dotyczące naruszenia prawa materialnego Sąd Okręgowy uznał za niezasadne.

Zarzut naruszenia art. 385¹ § 1 kc w zw. z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim jest zupełnie bezzasadny.

Obliczenia zaprezentowane w apelacji, odnoszą się do bowiem całego okresu trwania umowy. Powód zupełnie pomija to, że umowa pożyczki została wypowiedziana przedterminowo.

Umowa została zawarta w dniu 26 kwietnia 2017r., a następnie została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 6 marca 2018r. (k. 6).

Zatem pożyczka de facto została udzielona na okres 336 dni, a nie jak przyjęto w umowie na okres 1080 dni (okres spłaty pożyczki w 36 miesięcznych ratach).

Kwota pożyczki wynosiła 6.000,-zł, a poza odsetkowe koszty kredytu wynosiły łącznie 5.076,-zł (129,-zł tytułem opłaty przygotowawczej + 4.947,-zł tytułem prowizji).

Oznacza to, że - według wzoru z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim - maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu w niniejszej sprawie wynosiły 5.825,78,-zł - $(11.076 \text{ zł} \times 25\%) + (11.076 \times 0,92 \times 30\%) = 5.825,78,-\text{zł}$.

Zatem opłaty związane z umową pożyczki faktycznie mieściły się w limicie określonym w powyższej regulacji.

Niemniej jednak nawet zaprezentowane obliczenia, nie mogły prowadzić do automatycznego zasądzenia na rzecz powoda dodatkowo kwoty 5.076,-zł.

Przepis art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, reguluje bowiem kwestię maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu.

Zatem zwykłe stwierdzenie, że - w warunkach niniejszej sprawy - powód mógł naliczyć z tego tytułu kwotę 5.076,-zł uznać należy jedynie za pierwszy krok do uwzględnienia tego roszczenia.

Następnie powód powinien udowodnić, że koszt związany z udzieleniem pozwanemu pożyczki rzeczywiście wynosił 5.076,-zł, czego jednak nawet nie próbował uczynić.

Niewątpliwie ratio legis omawianego przepisu, stanowi ochrona konsumentów, przed żądaniem przez pożyczkodawców zwrotu zbyt wysokich kosztów związanych z udzieleniem pożyczki. Tymczasem strona powodowa, bez wątplenia próbuje wykorzystać powyższą regulację przeciwko konsumentowi.

Już z samej treści umowy łączącej strony wynika, że kwota 5.076,-zł jest zwykłą opłatą (prowizją) za udzielenie pożyczki, a nie żadnym zwrotem kosztów powoda związanych z zawarciem umowy.

Trudno bowiem uznać, aby powód poniósł koszt w wysokości aż 5.076,-zł, za wydrukowanie kilku stronicowego wzoru umowy z danymi strony pozwanej. Z treści umowy nie wynika natomiast, że powód podjął próbę zweryfikowania zdolności kredytowej pożyczkobiorcy, co mogłoby wiązać się z powstaniem kosztów.

Powód w apelacji nawet nie próbował wykazać, że kwota 5.076,-zł stanowi pozaodsetkowe koszty związane z umową pożyczki, a jedynie - przy pomocy wzoru z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim - wskazywał, że przedmiotowa suma pieniężna mieści się w granicach ustawowego obciążenia konsumenta.

Takie zachowanie powoda, świadczy jedynie o niezrozumieniu omawianego przepisu oraz najlepiej potwierdza, że kwota 5.076,-zł to po prostu opłata za udzielenie pożyczki, którą próbują obejść przepisy o odsetkach maksymalnych.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i wywiódł słuszny wniosek, że postanowienia spornej umowy pożyczki dotyczące wynagrodzenia prowizyjnego i opłaty za usługę o nazwie (...) stanowią niedozwolone klauzule umowne, a tym samym nie wiążą strony pozwanej. Zasadnie Sąd Rejonowy przyjął, że postanowienia umowy nakładające obowiązek zapłaty wynagrodzenia prowizyjnego stanowiły próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, a wynagrodzenie za (...) stanowiło klauzulę niedozwoloną. Pożyczkodawca był bowiem uprawniony do pobrania wynagrodzenia za (...) niezależnie od tego, czy pożyczkobiorca skorzysta z tego postanowienia umowy.

Zgodnie z przepisem art. 385¹ § 1 kpc, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Przesłanka braku indywidualnego uzgodnienia została przez ustawodawcę bliżej określona w zapisie art. 385¹ § 3 kc, który nakazuje uznać za niezgodnione indywidualnie te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu.

W piśmiennictwie przyjmuje się, że nie są postanowieniami indywidualnie uzgodnionymi klauzule sporządzone z wyprzedzeniem, w sytuacji, gdy konsument nie miał wpływu na ich treść, nawet, jeżeli są one zawarte we wzorcu. Przy czym wiedza kontrahenta o istnieniu klauzul nienegocjowanych czy też możliwość zapoznania się z nimi przed zawarciem umowy i nawet zrozumienie ich treści nie stanowi okoliczności wyłączającej uznanie tych klauzul za narzucone, kryterium istotnym jest tu, bowiem możliwość wpływania, oddziaływania na kształtowanie ich treści. W konsekwencji postanowieniami indywidualnie uzgodnionymi będą tylko takie, które były w sposób rzeczywisty negocjowane lub włączone do umowy wskutek propozycji zgłoszonej przez samego konsumenta (por. A. Rzetecka - Gil, Kodeks cywilny. Komentarz do art. 385 (1). Zobowiązania część ogólna, Lex 2011).

Za indywidualnie uzgodnione nie można przy tym uznać takich postanowień umowy, gdzie konsument dokonał wyboru jednej z kilku możliwości przedstawionych przez przedsiębiorcę. W realiach przedmiotowej sprawy wynika bez wątpliwości, że zapisy umowy przewidujące obowiązek zapłaty wynagrodzenia prowizyjnego oraz wynagrodzenia z tytułu (...) nie były indywidualnie uzgodnione z pozwanym.

Przedmiotowe opłaty zostały określone we wzorcu umowy, przedłożonym stronie pozwanej do podpisu. Żaden punkt umowy łączącej strony nie wyjaśnia, w jaki sposób zostało obliczone wynagrodzenie prowizyjne. Treść umowy wskazuje natomiast, że wysokość wynagrodzenia prowizyjnego została ustalona w sposób automatyczny, niezajdujący odniesienia do kwoty udzielonej pożyczki. Ponadto we wzorcu umowy niejako z góry założono, że w skład kosztów pożyczki wchodzi wynagrodzenie z tytułu (...) w kwocie 900,-zł.

Warto przy tym zauważyć, że - stosownie do art. 385¹ § 4 kc - ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Zatem to na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania, że omawiane postanowienia umowy zostały uzgodnione w sposób indywidualny ze stroną pozwaną.

W ocenie Sądu Okręgowego, powód nie sprostął powyższemu obowiązkowi.

Taki wniosek potwierdza w szczególności pkt. 1.4 umowy pożyczki, który niejako z góry zakłada, że pożyczkodawca pobiera wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 4.947,-zł (przy pożyczce 6.000,-zł) oraz wynagrodzenie z tytułu skorzystania przez pożyczkobiorcę z (...) aż w kwocie 900,-zł.

Przedstawiona okoliczność najdobitniej świadczy o tym, że opłaty z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego oraz wynagrodzenia z tytułu przystąpienia do opcji (...) zostały narzucone z góry na stronę pozwaną.

Rozpatrując przewidziane w treści powyższej regulacji przesłanki uznania zapisów umowy łączącej strony za klauzule niedozwolone, należało dojść również do wniosku, że przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta przez powoda w ramach prowadzonej działalności gospodarczej z pozwanym, jako konsumentem w rozumieniu art. 22¹ kc.

Posiadanie przez pozwaną przymiotu konsumenta w niniejszej sprawie, nie było zresztą kwestionowane przez powodową spółkę na żadnym etapie postępowania.

Jeśli chodzi o drugą z przesłanek wymienionych w dyspozycji omawianego przepisu, to ustawodawca nie określił, co oznacza zawarte w treści art. 385¹ § 1 zd. 2 kc sformułowanie „główne świadczenia stron”.

Pojęcie to należy jednak rozumieć wąsko i odnieść do essentialia negotii umowy, a więc takich jej elementów konstrukcyjnych, bez których uzgodnienia nie doszłoby do zawarcia umowy pożyczki. Innymi słowy chodzi o klauzule regulujące świadczenia typowe dla danego stosunku prawnego, stanowiące te jego elementy, które konstytuują istotę danego porozumienia.

Zgodnie z przepisem art. 720 § 1 kc, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko, co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Te właśnie wskazane w ustawie essentialia negotii umowy pożyczki należy uznać za główne świadczenia stron, tym samym bezsprzecznie nie należy do nich obowiązek zapłaty przez pożyczkobiorcę nieracjonalnie wysokiego wynagrodzenia prowizyjnego oraz wynagrodzenia z tytułu (...).

Nie ulega również wątpliwości, że zapisy umowy nakładające na pożyczkobiorcę obowiązek zapłaty ww. opłat, nie zostały z pozwaną indywidualnie uzgodnione.

W tej sytuacji należy uznać, że uwzględnienie żądania wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 4.947,-zł przy kwocie pożyczki 6.000,-zł oraz zapłaty 900,-zł za skorzystanie przez pozwaną z opcji (...), byłoby niezgodne również z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k).

Z niekwestionowanych ustaleń faktycznych wynika, że w ramach (...) pożyczkobiorcy przysługiwało dodatkowe uprawnienie polegające na prawie do jednorazowego w całym okresie kredytowania - według jego wyboru - skorzystania „bezpłatnego” z odroczenia maksymalnie dwóch kolejnych terminów płatności rat albo „bezpłatnego” obniżenia o 50% maksymalnie czterech kolejnych rat (k. 27).

Przy czym zauważyć należy, że za sformułowaniem „bezpłatnie” kryje się opłata w kwocie 900,-zł.

Bezspornie pozwana nie skorzystała z uprawnień wynikających z opcji (...), a więc skarżący przy takich postanowieniach „umownych” nie może domagać się zasądzenia na jego rzecz opłaty w wysokości 900,-zł.

Natomiast bez znaczenia jest to, że w warunkach umowy zastrzeżono, iż nieskorzystanie przez pożyczkodawcę z części lub wszystkich dodatkowych uprawnień w ramach (...) w całym okresie kredytowania nie ma wpływu na cenę (...) (k. 27), która została rozłożona na raty i spłacona przez pożyczkobiorcę wraz z pożyczką (pkt 1.4c umowy).

Kolejnym warunkiem uznania za abuzywne danego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc jest kształtowanie przez sporne postanowienie umowne praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, przy czym na skutek tej sprzeczności musi dojść do rażącego naruszenia jego interesów. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż istotą dobrego obyczaju jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka, sprzeczne z dobrymi obyczajami będą, więc takie działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezinformacji, wykorzystania naiwności lub niewiedzy klienta. Z kolei termin „interesy” konsumenta proponuje się rozumieć szeroko, nie tylko, jako interes ekonomiczny (na co wskazuje dodatkowo forma liczby mnogiej), ale również przy uwzględnieniu aspektu zdrowia konsumenta i jego bliskich oraz dyskomfortu konsumenta, spowodowanego takimi czynnikami, jak strata czasu, dezorganizacja życia, niewygodna, nierzetelne traktowanie, przykrości, naruszenie prywatności, doznanie zawodu, itd.

Zdaniem Sądu II instancji, nałożenie na pozwanego opłat w łącznej wysokości sięgającej prawie 83% kwoty przekazanego kapitału, w tym przede wszystkim nieracjonalnie wysokiego wynagrodzenia prowizyjnego, jest rażącym naruszeniem dobrych obyczajów, rzetelności kupieckiej i uczciwości.

W świetle zasad doświadczenia życiowego i reguł obrotu gospodarczego nie sposób przyjąć, że prowadzona rzetelna, zgodna z prawem działalność gospodarcza, mogłaby przynosić zbyt wysoki zysk rocznie. Takiej stopy zwrotu pożyczkodawca nie uzyskalby w warunkach zgodnej z prawem i zasadami uczciwego obrotu gospodarczego działalności gospodarczej. Dla oceny umowy stron w kontekście przesłanek przepisów art. 58 § 2 kc i art. 385¹ kc miarodajne jest również porównanie wartości świadczenia, które ze względu na wysokość ustalonej prowizji powód zamierzał uzyskać ze świadczeniem, jakie pozwany uzyskał w wyniku jej zawarcia.

Pozwana tytułem zawartej umowy pożyczki otrzymała 6.000,-zł, zaś powód rażąco wysokie wynagrodzenie, opłatę przygotowawczą, dodatkowe świadczenie z tytułu niewykorzystanego (...) i odsetki, czyli kwotę znacznie przekraczającą faktycznie udzielonej pozwanej pożyczki. Tak określone w umowie obciążenie pożyczkobiorcy mogło się okazać dla niego rujnujące, pożyczkodawcy natomiast przysparzało korzyści niedających się uzasadnić żadnymi racjami. Tymczasem rażące zachwianie ekwiwalentności świadczeń przesądza zaś o sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego w z 13 października 2005r., IV CK 162/05, Legalis nr 92767).

Reasumując przedstawione rozważania wskazać należy, że ww. postanowienia bez wątpienia stanowią klauzule niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc.

W tym miejscu należy podkreślić, że sąd krajowy jest zobowiązany do zbadania z urzędu, czy dane warunki umowy wchodzące w zakres stosowania dyrektywy 93/13 z dnia 5 kwietnia 1993r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich mają nieuczciwy charakter, a także do tego, aby dokonawszy takiego badania, zniwelować brak równowagi między konsumentem a przedsiębiorcą, o ile sąd ów posiada niezbędne ku temu informacje dotyczące stanu prawnego i faktycznego (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 kwietnia 2016r., R. i R., C#377/14, EU: C:2016:283, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 21 grudnia 2016r., G. N. i in., C#154/15, C#307/15 i C#308/15, EU: C:2016:980, pkt 58).

Ma to istotne znaczenie w kontekście ostatniego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 września 2018r. w sprawie C – 176/17 (...) S.A. w B. przeciwko M. W..

Zgodnie z tym wyrokiem (...), które motywy uzasadnienia Sąd odwoławczy w pełni przyjmuje i podziela, ponieważ wskazują one na konieczność szczególnej ochrony praw konsumenta niezależnie od charakteru roszczenia, nawet przypadku jego wekslowej natury. Standardy ochrony konsumenta w prawie unijnym ustanowiono na wysokim

poziomie, którego nie powinny niweczyć krajowe przepisy proceduralne, bądź dotychczasowe orzecznictwo sądów, nie uwzględniające nadużywania prawa podmiotowego przez instytucje kredytowe w stosunkach z nieprofesjonalistami.

Mając powyższe na uwadze, Sąd odwoławczy oddalił apelację powoda na podstawie art. 385 kpc.

Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym w oparciu o art. 505¹⁰ § 2 kpc.

Sąd odwoławczy nie orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego, gdyż strona skarżąca przegrała proces, a strona wygrywająca ten spór nie wniosła o zasądzenie tych kosztów.

Na koniec należy wskazać, że także wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji nie spełnia wymogów z art. 386 § 2-4 kpc, ponieważ nie zawiera nawet w tej części żadnej argumentacji, która powinna być zawarta chociażby w uzasadnieniu apelacji.

Mirosław Wieczorkiewicz